

RACHEL CAINE

BALUL FETELOR MOARTE VĂMPIRII DIN MORGANVILLE 2

Partea a doua

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

MULTUMIRI

OPT

Până la urmă, o așezară pe un fotoliu și-i cerură lui Gretchen s-o țină pe loc cu mâinile acelea puternice, ca de fier, apăsând-o pe umeri. Claire continuă să se zbată, dar frica și șocul începeau să prevaleze asupra furiei. Iar Shane nu se mișca. O urmărea cu privirea, dar nu putea să spună nimic din cauza călușului, iar dacă Shane nu se zbătea, poate că nu era nimic de câștigat din asta.

Eve se răsuci pe călcâie și-l plesni pe Oliver. O lovitură cu palma deschisă, puternică, răsunând ca un foc de armă prin toată marmura din încăpere. Se auzi cum toată lumea trase scurt aer în piept, de surprindere.

— Ticălosule! se stropși ea. Dă-i drumul lui Shane! El n-are nici o legătură cu asta!

— Zău.

Un cuvânt rostit pe un ton categoric, nici măcar ca o întrebare. Spre deosebire de fața unui om normal, pe a lui

Oliver nu se vedea nici cea mai mică urmă a palmei primite, care indiscutabil fusese destul de puternică. Abia părea s-o fi simțit cât de cât.

— Stai jos, Eve, cât timp îți voi enumera realitățile vieții tale mai degrabă demne de milă.

Eve nu se așeză. Oliver îi puse o palmă pe piept, exact în adâncitura de deasupra claviculelor, și-o împinse. Eve se răsturnă pe un fotoliu, privindu-l furioasă.

— Domnule detectiv Hess, zise Oliver. Ți-aș propune să-i explici fostei mele angajate ce anume riscă data viitoare când mă atinge la nervi. Sau, dacă stau să mă gândesc, când mă atinge oricum.

Hess deja pornise, așezându-se pe fotoliul de lângă Eve și aplecându-se spre ea. Îi șopti ceva pe un ton insistent, cuvinte pe care Claire nu reuși să le distingă. Eve scutură violent din cap. O dâră de sudoare i se scurse din părul răvășit pe un obraz, lăsând o urmă de un roșu deschis pe masca albă a machiajului.

— Și-acum, continuă Oliver, de îndată ce văzu că Hess a încheiat și că Eve a rămas nemișcată. Nu suntem chiar idioți din punctul de vedere al tehnologiei, Eve. Și deținem proprietatea asupra furnizorilor de servicii telefonice din regiunea aceasta, cu precădere asupra celor de telefonie mobilă. Shane a efectuat un apel din casa voastră spre un număr care, spre marea noastră surprindere, am descoperit că este atribuit unui aparat depistat de noi asupra prietenului său, domnul Wallace. (Oliver arată spre biker.)

GPS-ul este o invenție minunată, apropo. Îi suntem destul de recunoscători omenirii pentru toată truda pe care a depus-o ca să se urmărească pe ea însăși. Asta face ca găsirea persoanelor să devină cu mult mai simplă decât era în vechile vremuri.

— Shane n-a făcut nimic, pledă Claire. Te rog. Trebuie să-i dai drumul.

— Shane a fost găsit la locul crimei, replică Oliver. Lângă cadavrul lui Brandon. Și nu prea cred că am putea afirma că n-ar fi fost implicat, din moment ce era în relații atât de prietenești cu domnul Wallace, încât să facă schimb de numere de telefon.

— Nu-i adevărat, el n-a...!

Oliver îi trase o palmă. Ea nici nu văzu lovitura apropiindu-se, doar îi simți impactul și văzu, pentru o clipă, roșu în fața ochilor. Întregul trup i se cutremură de forța dorinței de a-i răspunde cu aceeași monedă, și simți pe obraz pișcăturile pe suprafața atinsă de palma lui ca pe un semn făcut cu fierul roșu.

— Ai văzut, Eve? întrebă Oliver. Ochi pentru ochi. Desigur, interpretarea mea este un pic cam liberă față de Scripturi.

Shane urla prin călușul lui, iar acum se și zvârcolea, însă vampirii care-l păzeau îl țineau îngenuncheat fără să verse o picătură de sudoare. Ochii lui Eve se făcuseră imenși și întunecați, iar Hess o reținea cu forța pe locul ei, împiedicând-o să sară pe Oliver.

ReNu, exclamă disperată, în gând, Claire. Fiindcă prietenii ei tocmai îi spusese lui Oliver ceea ce voia el să afle: că, lovind-o pe ea, putea să scoată ceva de la ei.

— Oliver, rosti Amelie, cu o voce delicată și extrem de blândă. Ai vreo întrebare pe care să le-o adresezi copiilor? Sau doar te delectezi? Ai afirmat că știi deja că băiatul l-a sunat pe omul acela. De ce alte informații mai ai nevoie?

— Vreau să știu unde s-a dus taică-său, răspuse Oliver. Cineva dintre ei trebuie să știe.

— Cine, fetele? replică Amelie, clătînând din cap. Mi se pare improbabil ca o persoană precum domnul Collins să aibă încredere în oricare dintre ele.

— Atunci, băiatul știe.

— Posibil, admise Amelie, ciocănindu-și buzele cu un deget palid. Totuși, cumva, mă îndoiesc că-ți va spune. Și nu este nevoie de vreun act de cruzime pentru descoperirea adevărului, consider.

— Ceea ce înseamnă? întrebă Oliver, întorcându-se cu totul spre ea și încrucișându-și brațele.

— Ceea ce înseamnă că el va veni la noi, Oliver, după cum foarte bine știi. Ca să-și salveze băiatul de consecințele acțiunilor sale.

— Prin urmare, îți retragi Protecția asupra băiatului?

Amelie privi cadavrul întins pe lespede. După o clipă de tăcere, se ridică grațioasă și se apropie de ceea ce mai rămăsese din Brandon, își plimbă degetele fantomatic de albe peste chipul lui schimonosit și zise:

— S-a născut înaintea Regelui Ioan¹, știi? Era prinț din naștere. Toți acești ani, sfârșiți acum. Mă îndurerează pierderea a tot ceea ce a văzut el, și noi nu vom ști niciodată. Toate acele amintiri care nu ne vor îmbogăți niciodată.

— Amelie, replică Oliver, nerăbdător. Nu putem permite ca asasinii să scape nepedepsiți. Știi asta.

— A fost al tău, Oliver. Ai putea să-ți rezervi câteva clipe în care să-i deplângi pierderea, înainte de a da fuga, lătrând, după sânge.

Amelie era cu spatele spre el, așa că nu putea să-l vadă; în schimb, Claire văzu: era ură în ochii lui Oliver, o ură care-i schimonosea fața. Izbuti totuși să și-o stăpânească până ca Amelie să se întoarcă spre el.

— Brandon a avut defecte, zise el. Dintre noi toți, el era cel care savura cel mai mult plăcerea vânătorii. Nu cred că a ajuns vreodată să se împace cu regulile din Morganville. Dar tocmai regulile acestea trebuie să le punem noi acum în aplicare. Prin condamnarea acestor criminali.

Condamnarea? Dar procesul? Claire dădu să întrebe, dar o mână rece îi astupă gura din spate, iar când își ridică privirea, o zări pe Gretchen aplecându-se spre ea, cu colții scoși, ținând un deget care impunea tăcere peste propriile-i buze. Eve fusese redusă la tăcere în același mod de Hans. Lângă ele, detectivul Hess își încrucișase brațele și arăta profund tulburat, dar nu zicea nimic.

¹ Probabil este vorba despre regele Ioan al Angliei (1167–1216), supranumit și Ioan-fără-de-Țară, rămas în istorie mai ales pentru faptul că a semnat Magna Charta Libertatum, fundamentul democrației engleze.

Re Amelie privi spre Oliver, apoi dincolo de el, spre Shane.

— Te-am prevenit, îi zise încet. Protecția mea nu se poate întinde asupra ta decât până aici. Mi-ai trădat încrederea, Shane. Din bunăvoință, nu-mi voi retrage încrederea acordată prietenilor tăi: ei vor rămâne sub Protecția mea.

Își îndreptă ochii decolorați spre Oliver și-i adresă o lentă, regească înclinare a capului.

— Este al tău. Îmi retrag Protecția.

Claire scoase un țipăt de protest, însă acesta se pierdu în călușul palmei lui Gretchen. Amelie se aplecă și depuse o sărutare pe fruntea ca din ceară a lui Brandon.

— Adio, copile, zise. Cu toate cusururile tale, tot ai fost unul dintre cei eterni. Nu te vom uita.

Claire auzi pe cineva urlând în afara încăperii, după care Amelie se întoarse atât de iute, încât o zări ca prin ceață, apoi se mișcă... și ceva izbi coloana din marmură de lângă locul în care stătuse, explodând cu un pocnet ascuțit.

O sticlă. Claire simți miros de benzină și, pe urmă, auzi un șuier gros.

Și imediat draperiile izbucniră în vâlvătaii.

Amelie mârâi, albă ca varul și fără să mai semene absolut deloc a om, dintr-odată, după care o traseră deoparte și în jos, o baricadă de bodyguardzi înălțându-se în jurul ei. Focuri de armă bubuiră prin încăpere și cineva — detectivul Hess? — o împinse pe Claire în față, pe covor, acoperind-o la rândul său. Și Eve era pe jos, încovrigată ca o minge, în apărare, acoperindu-și capul cu degetele ei cu unghii negre.

Și apoi, se auziră sunetele specifice unei lupte: mormăieli și pocnete și zgomot de lemn izbit de pereți sau sfărâmat în toiul încăierării. Claire nu înțelegea o iotă din tot ce se petrecea, decât că era multă brutalitate și că se sfârși foarte repede, iar atunci când norul înecăcios de fum începu să se risipească, Hess se retrase în sfârșit și-i dădu voie să se ridice în capul oaselor.

Erau doi bărbați morți la intrarea în încăpere. Tipi masivi, înveșmântați în piele. Altul încă mișca.

Amelie își împinse deoparte bodyguardzii și păși maiestuoasă pe lângă Claire, ca și cum fata nici n-ar fi existat. Se strecură pe intervalul dintre rândurile de scaune, îndreptându-se spre bikerul care încă se străduia, slăbit, să se târască de-acolo. Lăsase în urma lui o dără întunecată pe covorul maro. Claire se ridică încet în picioare, mulțumindu-i în gând detectivului Hess pentru brațul petrecut în jurul ei, și schimbă o privire de totală oroare cu Eve, pe care polițistul o susținea cu celălalt braț.

Amelie nu mai ajunsese până la biker. Oliver fu acolo înaintea ei, trăgându-l pe rănit în picioare și, până să poată Claire clipi încă o dată, frângându-i gâtul cu un trosnet sec.

Trupul se prăbuși pe covor cu un bufnet moale. Claire întoarse capul și-și ascunse fața în haina lui Hess, lupțându-se să-și stăpânească un val de greață.

În clipa în care se întoarse la loc, Amelie îl privea fix pe Oliver, care-i întorcea o privire la fel de stăruitoare.

— N-avea rost să ne asumăm riscuri, zise el, destinându-și lent buzele într-un zâmbet larg. Ar fi putut să te omoare, Amelie.

— Da, rosti ea încetșor. Ceea ce n-ar fi fost în interesul nimănui, am dreptate, Oliver? Cât de norocoasă sunt că ai fost aici ca să mă salvezi!

Nu făcu nicio mișcare, nici măcar un gest, însă bodyguardzii ei o înconjură ca un roi, și toată grămada ieși, călcând pe lângă (sau peste) cadavre.

Oliver o privi plecând, după care se întoarse și mătură întreaga încăpere cu o privire furioasă, oprindu-se până la urmă asupra lui Shane.

— Tatăl tău crede că poate să acționeze fără să suporte consecințele, după cum văd. Foarte trist pentru tine. Duceți-i pe ăștia doi acolo unde le e locul. În cuști.

Vampirii îi traseră în picioare pe biker și pe Shane, târându-i apoi dincolo de draperii. Claire se întinse spre ei, însă Gretchen o înhăță și-i astupă gura cu palma. Claire tresări de durere în clipa în care-i suci brațul la spate, și-și dădu seama că plângea, neputând să respire din cauza apăsării acelei mâini pe gură și a materiilor care i se acumulasă în nări, înfundându-le.

Eve nu plângea. Eve îl privea țintă pe Oliver și, chiar și după ce detectivul Hess îi dădu drumul, tot nu se mișcă din loc.

— Ce-aveți de gând să le faceți? întrebă ea. Vocea îi suna nefiresc de calmă.

— Cunoști legile, îi răspunse Oliver. Nu-i așa, Eve?

— Nu se poate. Shane n-are nimic de-a face cu asta. Oliver clătină din cap.

— N-o să-mi dezbat acum judecățile cu tine. Domnule primar? Semnezi documentele? Dacă ai terminat cu dâr-dăitul, adică.

Primarul se ghemuise într-o poziție defensivă în spatele unei urne; acum, se ridică, îmbujorat și mânios.

— Normal că le semnez, zise. Ce tupeu pe derbedeii ăștia! Să ne atace aici? Să amenințe...

— Da, foarte traumatizant, îl întrerupse Oliver. Documentele.

— Am adus un notar. Totul va fi frumos și legal.

Gretchen îi dădu drumul lui Claire, simțind că impulsul ei spre luptă se mai scursese.

— Legal? icni Claire. Dar... n-a existat nici măcar un proces! Ce să mai zic de un juriu?

— A avut un juriu, îi zise detectivul Hess. Tonul lui era blând, însă vorbele, aspre. Un juriu alcătuit din cei de rangul victimei. Așa funcționează aici legea. La fel și în cazul oamenilor. Dacă vreodată unui vampir i se aduce acuzația de crimă, oamenii sunt cei care hotărăsc dacă rămâne în viață sau moare.

— Numai că niciodată nu s-a ajuns să fie acuzat un vampir, interveni Eve. Arăta aproape îndeajuns de palidă și de rece cât să fie luată ea însăși drept un vampir. Și nici nu se va ajunge vreodată, continuă ea. Nu te amăgi singur, Joe. Numai oamenii sunt cei care au parte de ascuțișul justiției pe-aici.

— Și roti privirea spre cadavrele zăcând pe covor în apropierea intrării în încăpere.

— Dar v-au cam făcut să vă căcați pe voi de frică, nu?

— N-are rost să-i lauzi. N-aveau nicio speranță de reușită, replică Oliver. Apoi, întorcându-și privirea spre Hans: Nu mai am nevoie de astea două.

— Stai! Vreau să vorbesc cu Shane! urlă Claire Gretchen o îmbrânci spre ieșire. Ori se mișca, ori se prăbușea peste trupurile moarte, însângerate.

Claire se mișcă. În spatele ei, o auzi pe Eve urmând-o.

Clipi să-și alunge lacrimile, își șterse nervoasă fața și nasul și încercă să se gândească la ce era de făcut în continuare. *Tatăl lui Shane* își zise. *Tatăl lui Shane o să-l salveze.* Cu toate că, desigur, morții peste care călca indicau faptul că o tentativă de salvare se desfășurase deja, și cu rezultate deloc favorabile. În plus, tatăl lui Shane nici nu era acolo. Nu se aflase prin preajmă atunci când fusese capturat Shane. Poate că nici nu-i păsa. Poate că nimănui nu-i păsa, decât ei.

— Ușurel, zise detectivul Hess, apropiindu-se de ea și apucând-o de cot. Izbuti ca gestul să aibă semnificația de escortare, nu de arestare. Mai e timp încă, îi explică el. Legea spune că toți cei condamnați trebuie să fie expuși în piață timp de două nopți la rând, astfel ca toată lumea să-i poată vedea. Vor fi închiși în cuști, prin urmare suficient de adăpostiți. N-o fi ca la Ritz, dar cel puțin prietenii lui Brandon n-au cum să-i sfâșie în bucățele fără să se respecte procedura de drept.

— Dar cum... Lui Claire i se puse un nod în gât. Îl înghiți și mai încercă o dată. Cum or să-i...

Hess o bătu ușurel pe mână. Arăta istovit și îngrijorat și mohorât.

— Tu n-o să fii de față când o să se-ntâmpale, zise. Așa că nu te mai gândești la asta. Dacă vrei să vorbești cu el, poți s-o faci. Îi închid în cuști chiar acum, în mijlocul parcului.

— Oliver a zis să le duci înapoi, interveni Gretchen, din spatele lor. Hess ridică din umeri.

— Bun, dar n-a zis și când, nu?

Parcul Fondatoarei era un cerc larg, cu alei precum spițele unei roți, ducând toate spre centru.

Iar în centru erau două cuști. Celule înalte tocmai cât să poată încăpea un bărbat în picioare, dar nu suficient de largi cât să se întindă pe jos. Shane avea să fie nevoit să doarmă șezând, dacă mai putea să doarmă, sau încovrigat în poziția fătului.

Stătea jos, cu genunchii ridicați și capul sprijinit pe brațe, când ajunseră Claire și Eve. Bikerul zbiera și zdruncina gratiile. Nu și Shane. El... tăcea.

— Shane! Claire aproape că zbură prin spațiul deschis, apucă gratiile reci din fier cu ambele mâini și-și apăsă fața printre ele. Shane!

El își ridică privirea. Avea ochii înroșiți, dar nu plângea. Cel puțin, nu acum. Izbuti să se miște prin cușca aceea mică, înghesuită, până când ajunse să șadă mai aproape de ea, și-și întinse mâna printre gratii până la obrazul ei, mângâindu-i-l